

Om möten man inte glömmer, Gunnar Sträng

Jag arbetade i kanslihuset under större delen av 1970-talet, de flesta åren som chefstjänsteman i dåvarande industridepartementet. Det var på den tiden som Gunnar Sträng, den legendariske finansministern, var den näst Olof Palme mäktigaste politikern i landet. Även som chef i ett fackdepartement var det inte särskilt ofta som man träffade "Gunnar Emmanuel" som han kort kallades, eller kanske bara "finansministern". Men när man gjorde det, glömde man inte bort det. Så här beskriver jag mina möten med Gunnar Sträng (sid 183-184).

"Jag träffade inte Gunnar Sträng särskilt många gånger, kanske vid ett tiotal tillfällen under de här åren, oftast vid föredragningar om extra pengar till industridepartementet. Men jag kommer ihåg den upprymda känslan jag alltid hade efter varje sådant tillfälle. Det kunde till och med vara så att Anita när jag kom hem på kvällen kunde säga: "Du verkar uppspelt, har ni varit hos Sträng?" Hans mustiga språk med gott om svordomar, så lät han aldrig i TV, hans goda minne som fick honom att ibland berätta historier från gamla tider, hans bullrande skratt, hans ganska osminkade kritik av personer han inte tyckte hade skött sig, hans förmåga att se problemen i det ärende som behandlades, och komma till ett vettigt beslut (som nästan alltid betydde att vi fick mindre pengar än vi hade räknat med) – allt sammantaget blev varje gång en happening man inte glömmer. Det bidrog naturligtvis också att Gunnar Sträng var landets mest kända politiker näst Olof Palme, och att han var finansminister. Mera makt kunde knappast en svensk människa ha. Det är inte alls konstigt att en ung departementstjänsteman blev känslomässigt laddad.

Det här kapitlets titel – Om det fascinerande med att arbeta nära makten – får för mig en konkret innebörd när jag tänker på föredragningarna för Sträng. "